

Zanícenost paní Jarmily Červené pro krajinu kolem Pálavy pramení jednak z potěšení tvůrčí práce oka malíře a grafika, avšak podstatněji z vědomí duchovní krajinné struktury. Nazýváno současným jazykem, objevuje historii artefaktů vsazených do úbočí vápencového masívu. Ve skutečnosti ale trpělivě hledá ztracený čas, aby pochopila zašlou kompozici vztahu člověka jako Božího dítěte, myšlenky uvnitř díla a Boží krajiny. Není snadné zachytit záblesk zpřetrhaného a proto zapomenutého souznění. Jinak než dnes, tehdy nešlo o vztah diváka k výtvarnému umění či historii, směrem ke zbožným lidem pracujícím nebo putujícím krajinou vyzařovala tato nikoli náhodně rozestá díla duchovní signály. Uvozovala smysl lopotné práce i svátků, stojíc v místech správných, vyznačených hlubokou tradicí. S kamennou tváří, přesto s živou účastí spojují světci své staré osudy s osudy živých, aby paralelou utrpení a spásy přinesly něco neochvějně pevného do běhu vrtkavého času ochraňující tak malou část světa nejen před vyšším zlem, ale i před lidskou slabostí ke špatnostem. Toho se chce dotknout ruka malíře, pracujícího ve jménu citovosti, tvoříc jinou realitu než dokáže nastolit pouhá optika věci. Vybízí k rozpomínání o příčinnosti a návratu k otázce „Proč tu jsme“, jaké jsou ideové kořeny přítomnosti. Opojení poznáním „Jak“ svět funguje, sto let ztrácíme víru, svobodu a jako číslo ve kvantifikované superrealitě, v nedaleké budoucnosti, pozbydeme nakonec i lidskost. Zeptejme se svých srdcí, čím nám jsou, k čemu jsou nám všichni ti svatí na obrazech paní profesorky Červené? Žili celá staletí mezi námi, nezbytně užiteční, podobně jako kolébka či stůl, dnes pro mnohá srdce ale němí, neviditelní. Myslím, že tato kniha vybízí k účasti na dialogu mezi naším domovem a srdcem. Chytněme se tonoucí tohoto stébla, ať se nestanou časem kamennými svědky zmizelé kultury na úpatí pohoří Luny.

Jan Knorr